

POLIESPORTIU INICIATIVES QUE EVITEN NAUFRAGIS

Un pla interfederatiu ajuda nois i noies vulnerables que lluiten contra l'exclusió social a Catalunya

La solidaritat entra en joc



XAVIER CERVERA

La treballadora social Grazia al costat de la Milenka, l'Adelina, la María, en Felipe i els germans Abraham i Brian a la pista del centre esportiu municipal de l'estació del Nord

DOMINGO MARCHENA
Barcelona

L'hispanobrasiler Felipe, un dels joves que es beneficien d'un projecte que uneix esport i solidaritat, és un ingenu. Un dia va preguntar als nens de la Barceloneta que van a les seves classes de surf de rem com se celebren aquí els aniversaris. "Estirem les orelles de l'homenatjat tantes vegades com anys fa", li van dir. "Doncs al Brasil li tirem ous", va respondre ell.

En Felipe, de 18 anys, a més de donar un cop de mà com a voluntari a la platja, rep amb altres nois classes de mecànica a la Federació d'Automobilisme, que dissabte els va acompanyar a les curses del circuit de Montmeló. Aquesta és una de les entitats de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya embarcades a Inersport, un programa altruista per evitar naufragis. Alumnes amb problemes d'exclusió, molts procedents de centres tutelats, reben formació en 14 federacions per obtenir un certificat federatiu i poder treballar com a monitors o àrbitres.

La iniciativa, amb el patrocini d'entitats públiques i privades, va demostrar la viabilitat fa uns anys, quan va començar a la Federació de Vela. De mica en mica, el projecte es va estendre com una taca d'oli: futbol, futbol sala,

bàsquet, voleibol, beisbol, rem, esgrima, lluita, escacs... I altres disciplines menys conegudes, com la botxa, per a esportistes amb capacitats especials. Si us estimeu més l'apel·latiu de *discapacitats* proveu, com fan ells, d'empenyer una pilota amb la boca i un bastó. O de jugar a futbol o tennis sense veure-hi... Discapacitats? De debò?

Els cursets no només poden ser una porta d'entrada a la inserció social i laboral. També ensenyen la cara amagada de la lluna. Els bessons Abraham i Brian, de 15

anys, tenen un amic de l'escola, en Quique, que va en cadira de rodes. Gràcies a ell saben que es pot tenir la mobilitat reduïda, però no les esperances ni les ambicions. Per això, quan els van preguntar a quin curset s'apuntaven, només hi van posar una condició: volien ajudar superherois com en Quique. Ara es formen com a àrbitres per a partits de rugbi o d'hoquei amb jugadors en cadira de rodes.

"Nosaltres, els suposadament normals, n'hem d'aprendre molt, d'ells. Sobretot de la seva valentia i de la seva incapacitat per rendir-

se", diuen els germans amb una maduresa impropia de la seva edat. "Els conec des que tenien 8 anys, i llavors ja eren així de macos", explica la Grazia. Aquesta treballadora social coordina els grups de cursetistes de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC).

Cada vegada més oenagés, institucions i empreses donen suport al programa Inersport. Malgrat que sempre cal fer equilibris amb les finances, l'any que ve hi haurà noves activitats de muntanya i submarinisme. El 2017 hi van participar 85 alumnes. Enguany n'hi ha 125, alguns en llibertat vigilada. La meitat tenen nacionalitat espanyola. Els altres són migrants, refugiats (en especial, sirians i veneçolans) i menas o menors marroquins no acompanyats, més interessats a aprendre l'idioma i a relacionar-se que en els esports, però tot i així són acceptats, com tothom. D'altres fugen de la pobresa i dels estigmes. O de la mala sort.

Aquest és el cas dels protagonistes de la foto. Els ja esmentats Milenka, Adelina i María, d'entre 17 i 19 anys. Totes tres volen ajudar esportistes amb paràlisi cerebral o altres dificultats. La Milenka, amb un somriure tan meravellós com el seu afany de superació, juga de portera al Mercantil de Sabadell i sap que les victòries –i les derrotes– no-

més poden ser col·lectives. Com l'Adelina i la María, de vegades creu que en la seva infantesa li van faltar oportunitats i mira de compensar aquesta mancança ajudant precisament els altres mentre fa un curset de tennis i un altre per ser àrbitra de futbol sala. Qui beneficia a qui? En Felipe, en Brian, l'Abraham i les noies expliquen que *els seus nens* "són afect-

EL PROJECTE

La Unió de Federacions Esportives de Catalunya apadrina 125 joves que necessiten un cop de mà

La por de l'èxit d'en Rodrigo

L'esport és una arma carregada de futur, però no fa miracles. Gairebé la meitat dels joves no acaben els cursets. Qui en té la culpa? Una treballadora social,

que fa d'enllaç entre els cursetistes i les entitats de què depenen, dubtava dijous de l'assistència d'un alumne. Una prova radiològica, amb una fiabilitat dubtosa fins i tot per a la Fiscalia, havia acreditat que era major d'edat, de manera que havia hagut de deixar la casa on estava tutelat de la nit al dia. "Ara dorm al carrer", va explicar l'educadora. L'UFER coneix més drames, com el d'un noi pakistanès de 17 anys

que va arribar a Catalunya, després d'una odissea de dos anys a peu... O com en Rodrigo (nom fictici), que vivia en centres de la Generalitat des dels 10 anys perquè el padrastre el maltractava. Quan en va fer 18, i una vegada completada de manera satisfactòria la seva formació teòrica i pràctica, la Federació Catalana de Basquetbol el va citar per fer-li un contracte de treball. Però ell no s'hi va presentar. Quan per fi el van localitzar, va donar excuses inconsistentes fins que una psicòloga li va fer confessar la veritat. Col·leccionista de derrotes personals, tenia por de l'èxit.

Per ajudar

Per a donatius o col·laborar com a voluntari consulteu el web fundacioufec.cat

tuosos i pacients". I ells, que no sempre ho van ser, volen ser-ho a partir d'ara. És impossible garantir que tots trobin feina, diu Milena de Murga, responsable d'acció social de l'UFEC, però tots poden trobar el camí i els amics amb qui fer-lo. En Felipe ho va descobrir l'altre dia, quan en va fer 18 i la canalla del surf de rem ho esperaven a la platja de la Barceloneta amb més d'una dotzena d'ous.●